Landkjenning

1. Og det var Olaf Trygvason,
stævned over Nordsjø fram
op mod sit unge Kongerige,
som ikke vented ham.
Fikk han saa første Synet:
"Hvad er dette for mur i Havbrynet?"

2. Og det var Olaf Trygvason,
Landet syntes ganske stængt,
alle hans unge Kongelængsler
føltes mod Klippen sprængt,
indtil en Skald opdaged
hvide Kupler og Spir i Skylaget.

3. Og det var Olaf Trygvason,
syntes, han med engang saa
graasprængte, gamle Tempelmure,
snehvide Hvælv derpaa.
Længtes han da saa saare
med sin unge Tro staa indenfore.

4. Landet sig aabned, Vaar der var,
durende af Fossebrus,
Stormvejr og Havdøn rundt omkring dem,
sælsom var Skogens Sus.
Orgler og Klokker hørtes, Kongen saa sig om,
Kongen henførtes. Kongen henførtes:

5. "Her er Grunden funden, funden,
Tempelhvælvet trodser Helved!
Aanden bæver, Hjertet fyldes,
her den Største kun kan hyldes!
Gid min Tro staa stærk som Grunden,
stige ren som Jøkelrunden,
Aanden naa Naturens Højde,
fyldt af ham, som sammenføjde."

6. Olafs Bøn vi alle tage
nu som da og alle Dage:
"Aanden bæver, Hjertet fyldes,
her den Største kun kan hyldes!
Gid min Tro staa stærk som Grunden,
stige ren som Jøkelrunden,
Aanden naa Naturens Højde,
fyldt af Ham, som samenføjde,
fyldt af Ham, fyldt af Ham!"